

орехи, с кора напукана като петите на босонога стара баба, говореше за далечните родни върхове, за тъмните гори, които опасваха цялата долина от северозапад.

В такива моменти, в коридорите се купчеха не само прислужниците, но към малкия кей се отпращаха всички лодки и се събираха пред двореца като риба на стръв. А когато Орфей преставаше да свири, рибарите дълго стояха там и чакаха, отпуснали въдиците, прибрали мрежите, забравили дори за какво са излезли.

В града и в околността приказваха само за Орфея. Най-оживени разговори се водеха в дворецовите кръгове. Жените се интересуваха толкова много от необикновенния музикант, че нарочно минаваха край двореца му та дано да го чуят или видят. Най-сетне те го отрекоха напълно. Той, казваха те, е своеобразна преценка на владетеля, който, всички знаеха, беше капризен и непостоянен като дете. И това мнение сред жените се наложи само защото Лира се изказа крайно отрицателно за малкото овчарче. И когато сановниците и съветниците, които бяха го чули в неговия роден край, я убеждаваха внимателно и учтиво за необикновените му способности, тя махаше нервно с ръка и ги пресичаше нетърпеливо:

— Всички вие, — казваше тя, — сте подлизурки, и щом като баща ми е казал веднъж че харесва музиката на това диваче, вие сте започнали да го величавате. Как може в някакви диви гори да се роди красива, упоителна музика? Не, това е невъзможно, не ме убеждавайте повече.

Придворните се усмихваха и не смееха да твърдят вече, че Орфей е чудо на музикалната дарба. Нищо, казваха те, скоро ще има концерт,